Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація пôдъ ч. 8 улица Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціи неопечатанѣ вôльнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвскои".

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Газеты Львôвскои" и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 13. | Нинѣ: Завтра: | гр. к. Атан. и Кир. П. 32 о Закх. | рим. к. Гіяцинты 4 по 3 Кор. | Субота 18 (30) сѣчня 1892. | Всходъ сонця 7 г. 34 м.; заходъ 4 г. 53 м. Баром. 759; термом. + 0·4° — 5·0°. | Рокъ II.

Конець француско-болгарского конфлікту.

Коли мы перший разъ подали вѣсть про конфліктъ Болгаріѣ зъ Францію задля выдаленя Шадурна, то и зробили мы ту замѣтку, що справа ся середъ теперѣшныхъ обставинъ не може инакше якъ лишь мирно и щасливо для Болгаріѣ закôнчити ся. Такъ и стало ся. Французскій консуль безъ потребы запутавъ Францію въ справу, въ котрôй она лишь посрамила ся, бо коли при зôрваню вôдносинъ дипльоматичныхъ зъ Болгаріею, була бесѣда о повнôмъ даню Франціи сатисфакціѣ о вôдшкодованю Шадурна, а навѣть о можливôмъ верненю его назадъ до Софіѣ, то теперь о тôмъ всѣмъ нема и бесѣды. Франція мусить вдоволити ся тымъ, що правительство болгарске признасть лишь, що зробило формальну похибку, бо не повѣдомило письменно французского консуля о выдаленю Шадурна. Але и ту уступку зробила Болгарію Франціи лишь для того, що въ справу сю вмѣшала ся Порта и другіи державы европейскіи Справа ся вправдѣ ще формально не закôнчена, але конець еѣ такъ близкій, що можна еѣ уважати вже залагодженою. Цѣкаве при тôмъ то, що въ Россіи якъ зъ одного стороны вдоволеній, що справа бодай такъ а не ще гôрше для Франціѣ закôнчила ся, такъ зъ другои стороны дуже тымъ невдоволеній, що Болгарія выйшла изъ сего конфлікту побѣдоносно и готова теперь ще хвалити ся, що Франція признала на дѣлѣ теперѣшне правительство болгарске , бо навязує зъ нимъ наново вôдносины дипльоматичнѣ. Ось що пишуть въ сѣй справѣ до „Polit. Corr." зъ Петербурга:

Въ Петербурзѣ дуже собѣ бажали залагодженя наставшого межи Францією а Болгаріею конфлікту а то насамперѣдъ зъ тои причины, що тамъ взагалѣ були дуже тому противнѣ, щобы теперѣшный мирный станъ якъ небудь нарушати, а вôдтакъ и задля того, що дальше проволѣканє сего непорозумѣня могло бы було межинародне становище Болгаріѣ ще лишь тымъ больше скрѣпити, якъ и взагалѣ въ цѣлôмъ ходѣ сеѣ справы можна було добачити рôдъ якогось признаня законного стану теперѣшного правительства болгарского. Справедливо запримѣтила одна россійска газета, що сей фактъ бувъ бы проявивъ ся ще яркійше, бувъ бы выступивъ ще больше рѣзко, наколибъ Стамболовъ бувъ рѣшивъ ся дати безпосередно якусь сатисфакцію французскому правительству. Въ такôмъ случаю не мало бы було французске правительство нѣякои причины звертати ся до Порты, а Стамболовъ бувъ бы мôгъ въ имени болгарского правительства переєправляти зъ правительствомъ французкимъ. Ще яснѣйше высказують ся „Петерб. Вѣдомости", котрѣ такъ кажуть: Межи Францією а Болгаріею не було властиво нѣякихъ вôдносинъ дипльоматичныхъ, бо вôдъ часу змѣнъ въ 1886 р. не було ясно, якъ вôдносить ся Франція до болгарского правительства. По вôдновленю дипльоматичныхъ вôдносинъ стане дѣло межи болгарскимъ мiнiстромъ справъ заграничныхъ а французскою мiсiею дипльоматичною инакше. Вôдносины будуть опирати ся на досыть крѣпкôй пôдставѣ капітуляцій, а Стамболовъ, котрый вже зъ горы на то згодивъ ся, буде мати коли вже не право, то бодай пôдставу говорити, що францука республика признала фактично его правительство. То для Россіѣ не конче мило и хочь треба сказати, що трудно було чогось иншого бажати, то всежь таки Россія не буде вдоволена симъ новымъ ледви замѣтнымъ крокомъ софійскихъ авантурникôвъ въ напрямѣ ихъ признаня черезъ Европу.

„Нов. Время" каже зновъ, що французкій мiнiстеръ справъ заграничныхъ може бути щасливый що справа Шадурна такъ закôнчила ся. Рібо зробивъ добре, що не домагавъ ся усуненя Грекова и вôдшкодованя для Шадурна, бо перше було бы лишь признанемъ Грекова яко мiнiстра справъ заграничныхъ, а що до Шадурна, то вôнъ, яко бувшій секретарь кн. Александра Батенберґского, не заслугує на симпатію и єсть впрочôмъ зовсѣмъ неинтересна людина. О навязаню новыхъ вôдносинъ „дипльоматичныхъ" межи Францією а Болгаріею не може бути нѣякои бесѣды, бо и дотеперѣшнѣ вôдносины не були „дипльоматичнѣ" лишь „неофіціяльнѣ".

Най собѣ Россія и Франція поясняють теперь сю справу якъ хотять, най ся потѣшають якъ хочуть, але фактъ позостане фактомъ, що Болгарія въ сѣй справѣ побѣдила, бо поставила на своѣмъ. Чи она поступила собѣ въ справѣ выдаленя Шадурна формально чи неформально, то рѣчь меншои ваги, але выдалила его и правительство французске не въ силѣ выробити ему назадъ вступъ до Болгаріѣ або пôмстити ся за свою обиду.

6

Духи, страхи и розмова зъ духами.

(Дальше.)

Померший въ 1882 р. професоръ фізики и астрономіѣ въ Липску, Иванъ Цельнеръ, котрый въ послѣдныхъ рокахъ свого житя ставъ бувъ дуже занимати ся спірітизмомъ, описує въ своихъ „наукових розправахъ" кôлька цѣкавыхъ штукъ, якѣ выконувало въ его очахъ славне свого часу медіюмъ Сляде.

Цельнеръ спытавъ Слядого, чи его духъ може завязати ґузъ на мотузку, котрого оба кôнцѣ суть такъ звязанѣ зъ собою, що вôнъ представляє одно цѣле колесо подобне до буквы „О". Сляде вôдповѣвъ, що може. Цельнеръ взявъ тогди мотузокъ, звязавъ его кôнцѣ зъ собою, залякувавъ ихъ, припечатавъ власною печаткою, поставивъ мутузокъ на стôлъ и прикрывъ власными руками. За хвильку почувъ вôнъ, що мотузокъ пôдъ его руками зачинає рушати ся, а рôвночасно повѣяло по его рукахъ якимсь холоднымъ вѣтромъ. Сляде давъ вôдтакъ знакъ а Цельнеръ пôднявъ руки и — стало ся чудо: на дивне диво всѣхъ присутныхъ були на мотузку ажъ три ґузы, хочь печатка въ тôмъ мѣсци, де мотузокъ бувъ кôнцями звязаный, не була зовсѣмъ нарушена.

Ще цѣкавѣйшіи були слѣдуючіи штуки, котрѣ той самъ Сляде показувавъ въ очахъ Цельнера и другихъ людей. Цельнеръ казавъ бувъ зробити собѣ два кôльця изъ слоновои кости. Одно таке кôльце наложивъ Сляде въ однôй хвили на ногу маленького столика, хочь кôльце то було такъ вузеньке, що его не можна було нѣякъ насадити на ногу вôдъ столика анѣ зъ горы анѣ зъ пôдъ споду, бо столичокъ хочь мавъ лишь одну нôжку, то всежь таки она розходила ся въ сподѣ въ широкій триножокъ а крôмъ того була ще й такъ зроблена, що по серединѣ була тонша а на обохъ кôнцяхъ грубша и кôльце не могло бы було перелѣзти по нѣй на середину анѣ однымъ анѣ другимъ бокомъ. На друге кôльце засиливъ Сляде кусень вôдрѣзаноѣ кишки и она держала ся зъ кôльцемъ якъ два огнива ланцуха. Цельнеръ оповѣдає, що одного разу щезъ бувъ такожь въ очахъ всѣхъ спорый столикъ а вôдтакъ явивъ ся знову, спадаючи десь зъ горы, якъ бы изъ стелѣ, на землю.

Але Сляде не обмеживъ ся бувъ лишь на сихъ и тымъ подобныхъ штукахъ; вôнъ ще выкликувавъ духôвъ та заставлявъ ихъ писати на марморовôй табличцѣ. Дивно лишь то, що духи не хотѣли инакше писати, якъ лишь пôдъ столомъ та й не умѣли писати инакше, якъ лишь по анґлійски, мабуть длятого, що й ихъ медіюмъ, Сляде, не знавъ иншои мовы лишь анґлійску. Одного разу вôдбила ся була на табличцѣ и цѣла рука, нѣбы то якогось небôжчика. Ба дальше стала лѣтати по хатѣ якась величезна рука жовто-зеленавои барвы, нѣбы то рука якогось трупа. Она пôдлѣтала до зôбраныхъ въ хатѣ гостей, щипала ихъ за нôсъ, штуркала, и самого Цельнера вдарила така по лици, що ажь лоскôтъ пôйшовъ и Цельнеръ мимо волѣ мусѣвъ вже повѣрити коли не въ самого духа, то певно въ его силу.

Яко совѣстный ученый записавъ Цельнеръ все то въ своихъ науковыхъ розправахъ и ставъ вôдтакъ роздумувати надъ тымъ, зъ вôдки то може походити та надзвычайна сила, що може показувати такѣ штуки, котрѣ для звычайного чоловѣка суть непонятнѣ. Не треба однакожь того забувати, що Цельнеръ вже въ тыхъ часахъ бувъ сильно розневрований, ослабленый та не слѣдивъ зъ такою увагою и быстроумностію за всѣми штуками, якѣ показувавъ Сляде, якъ бы на такого ученого пристало. При тôмъ насувались ему и деякѣ дослѣды зъ математики та фізики, котрѣ укрѣпляли его въ тôмъ переконаню, що побôчь людей мусять бути въ природѣ ще й якісь иншѣ розумнѣ твари, котрѣ звычайно для чоловѣка суть невидимѣ, але при помочи якихсь выбраныхъ людей можуть проявляти свою силу а навѣть и самѣ показувати ся. Все то довело его на здогадъ, що побôчь людей мусять бути ще иншѣ розумнѣ твари о чотирохъ розмѣрахъ, о котрыхъ заразъ розкажемо. Духи, про котрѣ люде говорять, — казавъ Цельнеръ — не суть нѣчо иншого, якъ лишь тѣ твари о чотирохъ розмѣрахъ.

Зъ давенъ давна роздумували люде надъ тымъ, чи въ незмѣримôмъ просторѣ свѣта суть крôмъ такихъ людей, якъ мы, ще и якісь другѣ? Чи то лишь наша земля въ цѣлôмъ безмежнôмъ свѣтѣ мае то право, щобы на нѣй були люде, чи суть може такѣ самѣ люде, а може якѣ инакшѣ, ще и на другихъ звѣздахъ? Тѣ пытаня позостануть для насъ мабуть завсѣгды загадкою а то длятого, що сила людского орґанізму и его духа за надто слаба, щобы обняти и розслѣдити природу, котрôй нѣ початку нѣ кôнця пôзнати не можемо. А всежь таки розумъ людскій, хочь такъ дуже

Переглядъ политичный.

Вѣденьскѝ ґазеты доносять, що кн. Фридрихъ Шварценберґъ, сынъ кн. Кароля Шварценберґа, поднявъ ся посередництва межи поодинокими ческими партіями а именно межи шляхтою феодальною, Старочехами и Молодочехами, въ той цѣли, щобы утворити одну велику партію.

Клюбъ консервативный згодивъ ся въ засадѣ на внесенє пос. Піньского въ справѣ системізованя окружныхъ инспекторôвъ въ Галичинѣ.

На Угорщинѣ выбрано доси до нового парляменту 173 лібераловъ, 46 зъ партіѣ національнои, 59 независимыхъ, 6 уґроністôвъ, и трохъ неналежачихъ до нѣякои партіѣ. Зъ міністрôвъ выбрано Сілядіого въ Пресбурзѣ, Сапаріого въ Темешварѣ и Феєрварого въ Будѣ. Лібералы зыскали доси 15 мандатôвъ а стратили 25; независимѝ зыскали 10 а стратили 11; партія народна зыскала 17 а стратила 5; уґроністы зыскали оденъ мандатъ, а безпартійнѝ стратили два мандаты. Борба межи міністромъ Сілядіимъ а Апоніимъ була дуже завзята, остаточно выбрано міністра большостію около 95 голосôвъ. Міністра Бароша выбрано ажь въ трохъ округахъ.

Въ Россійскихъ кругахъ войсковыхъ говорять, що сего року вôдбудуть ся великѝ маневры подъ Москвою, въ котрыхъ возьмуть участь округи военнѝ: петерсбурґскій и московскій противъ округôвъ кієвского и харкôвского. Такихъ маневрôвъ доси не бувало и длятого выкликує вѣсть о нихъ великій интересъ въ кругахъ войсковыхъ.

До нѣмецкихъ ґазетъ доносять зъ Россіѣ, що въ самъ день Нового року сконфісковано въ Фінляндіи всѣ ґазеты длятого, що они въ новорôчнôмъ числѣ обговорювали змаганя россійского правительства въ минувшимъ роцѣ до зроссійщеня Фінляндіѣ. Правительство россійске постановило взяти ся теперь до реорґанізаціѣ сенату фінляндского, щобы остаточно усунути въ сѣмъ краю всяку опозицію.

Змѣстъ устнои ноты, яку болгарске правительство вручило французскому правительству въ справѣ Шадурна, а котрою правительство француске вдоволило ся, єсть такій: „Правительство болгарске жалує того, що свою постанову не передало письменно французкому консулятови. На будуче повѣдомить оно завсѣгды письменно консулятъ, але наколибъ дотычна особы до назначеного въ письмѣ речинця не вынеслась зъ Болгаріѣ, то правительство болгарске приступить до еѣ выдаленя.

Новинки.

Львôвъ дня 17 (29) сѣчня.

— **Єго Ексц. Впреосв. Митрополитъ Сильвестеръ Сембратовичь** вôдправивъ вчера въ сослуженю крилошанъ торжественне богослуженє за упокôй душѣ б. п. Архікн. Людвики, Достойнои Матери Є. Вел. Цѣсаревои Єлисаветы.

— **Концесія**. Міністерство надало концесію на отворенє аптики въ Родловѣ п. Жигмонтови Ковіцкому, дотеперѣшному посесорови аптики по бл. п. Венедиктѣ Кривоблоцкôмъ въ Варяжи.

— **Перша фондація для рускои дробнои шляхты**. П. Іосифъ Бережницкій Абрагамовичь дарувавъ контрактомъ списанымъ въ Самборѣ дня 12 серпня 1891 р. своѣй женѣ шляхотскій маєтокъ въ Блажовôй и реальность въ Бережници, вкладаючи на ню обовязокъ, щобы она до року вôдъ дня єго смерти вложила 1000 зр. на фондацію стіпендійну для бѣдного ученика гр. кат. обряду походячого зъ дрôбнои шляхты рускои, зъ першеньствомъ для ученикôвъ зъ роду Бережницкихъ. Зарядъ и роздаванє фондаціѣ поручивъ фундаторъ краєвому Выдѣлови.

— **Фалшивѝ срѣбнѝ риньскѝ** появили ся у Львовѣ и то въ значнôй скôлькости. Позавчера заквестіонувала кôлька такихъ фальсифікатôвъ поліція а за фальшôвниками розведено енерґічне слѣдство.

— **Огнѣ**. Въ Стрыю, въ торговли Лининьского повставъ огонь дня 26 с. м. и наробивъ шкоды на 3 000 зр. Огонь повставъ вôдъ искры, що выскочила зъ печи. — Въ Дорожовѣ, пов. самбôрского, згорѣло 13 селяньскихъ загородъ зъ припасами живности и пашѣ; шкода по части убезпечена, виносить 6.510 зр. — Коло Отиневичь, въ бобрецкôмъ повѣтѣ, згорѣвъ дня 13 с. м. фôльварокъ Березки до тла, а шкода выносить 5.355 зр.

— **Забобоны**. Передъ кôлькома днями побачили мешканцѣ мѣстечка Ранижова, кольбушѣвского повѣту, що псы волочать по улици людску руку. Жандармерія почала слѣдити, вôдки она взяла ся, и вôдкрыла на окописку жидôвскôмъ одну розкопану могилу. Въ нѣй лежавъ недавно похованый жидъ безъ головы и безъ рукъ. Справу вôддано соколôвскому судови. Здає ся, що карыгôдного сего чину допустились мабуть селяне, котрѝ вѣрять, що на тифусъ найлѣпше окадити хорого тѣломъ покôйного якого жида. А у Воли Ранижôвскôй саме тодѣ бувъ тифусъ и живе тамъ также славна знахорка. Але заходить ще и друге пôдозрѣнє, що того допустили ся изъ великои темноты та забобонности самѝ жиды, котрѝ вѣрять въ „щасливу руку“ и голову, котрѝ казали, що покôйникъ мавъ якъ разъ таку „щасливу“ руку и голову, и здає ся, що хотѣли тоту выгоду выхôснувати въ своимъ цѣляхъ забобонныхъ. Але на всякій спосôбъ є то дуже сумный фактъ, котрый свѣдчить о великôй темнотѣ.

— **Божевôльный.** Въ селѣ Камени, пôдъ Калушомъ, дôставъ селянинъ Никола Латачь помѣшаня розуму и въ приступѣ божевôльства вбѣгъ зъ сокирою до хаты та порубавъ на кусники свою жѣнку, 5-лѣтну дитину и стрыя свого. Се стало ся вечеромъ около 7-ои годины дня 23 с. м. Двоє дѣтей було на печи и за ними кинувъ Латачь сокирою, але на щастє сокира застрягла въ стѣнѣ. Одно зъ дѣтей выхôснувало тоту хвилю, выхопило ся на дворъ та дало знати сусѣдамъ, котрѝ звязали нещасливого и вôдставили до Калуша а вôдтакъ до Станіславова.

— **Замерзъ**. Сими днями повертавъ зъ лѣса зъ дровами селянинъ, Семко Пташникъ зъ Тустиня, въ повѣтѣ станіславôвскôмъ и заѣхавъ въ фѣрою у ровъ. Не могучи выдобутись зъ того рова, замерзъ тамъ на смерть.

— **Въ бориславскихъ копальняхъ**, въ закопѣ Ґартенберґа упавъ сими днями въ вінды на дно робôтникъ Тимко Ильчишинъ зъ высоты 70 метрôвъ и убивъ ся на мѣсци.

— **Въ справѣ крадежи на почтовôй філіи у Львовѣ** дня 28 жовтня м. р. вôдбула ся вчора въ тутешнôмъ судѣ карнôмъ розправа, а обжалованымъ бувъ Лука Романôвъ. Того дня, т. 28 жовтня, коли урядники опустили свои бюра, злодѣй пôдважнвъ долотомъ плыты на столикахъ и забравъ зъ шуфлядъ, въ котрыхъ урядники складали черезъ день привбиранѝ дрôбнѝ грошѣ та переховували марки листовѝ — забравъ въ грошахъ и въ маркахъ 50 зр. 50½ кр., а потôмъ хотѣвъ долотомъ вылупати дно въ вертгаймовскôй касѣ, де находило ся 8005 зр. и 70 кр. въ готовыхъ грошахъ и почтовѝ марки на 2937 зр. Однакъ каса була за сильна на єго руки та долото, отже давъ собѣ зъ тымъ спокôй. Вôдразу пôдозрѣнє упало на Романова, котрый бувъ придѣленый якійсь часъ яко помôчникъ возьного при філіи, а вôдтакъ задля браку мѣсця вôддаленый. Романôвъ каже, що тои ночи волочивъ ся довго въ ночь по мѣстѣ, бо посварившися зъ жѣнкою, не ходѣвъ вертати идь хатѣ. Судьѣ присяжнѝ увôльнили Романова одноголосно вôдъ вины, а судъ выпустивъ єго на волю.

— **Намѣрене убійство**. Шевскій челядникъ Щасный Дудзіньскій, посваривъ ся изъ своєю жѣнкою

обмеженый, не перестає шукати вôдповѣди на повысшіи пытаня и такъ собѣ розумує: Коли можуть бути люде на земли, для чогожь бы не могли бути и на якôйсь иншôй звѣздѣ? Треба лишь, щобы на тôй звѣздѣ були такѝ условія якъ и на нашôй земли, т. є., такій самъ воздухъ, така сама теплота, така сама вода и т. д. А коли тыхъ условѣй нема? — То и нема такихъ людей, якъ мы на земли; але за то можуть бути такѝ, котрѝ устроєнѝ до условій своеѣ землѣ такъ само якъ мы до условій нашои землѣ. Насуваєсь теперь дальше пытанє, чи тѝ иншѝ люде, устроєнѝ до иншихъ условій можуть станути въ якôй звязи зъ нами? И на се пытанє знаходить ся ще вôдповѣдь, але лишь условна: могли бы станути, але тогди, коли бы знайшовъ ся якійсь такій спосôбъ, якесь таке средство, котре було бы и намъ и имъ спôльне. Доси однакожь не могли мы, люде на земли, переконати ся о тôмъ, що де небудь въ просторѣ свѣта суть такѝ люде, якъ мы, або якѝсь иншѝ, та й очевидно не могли шукати способу, щобы зъ тыми людьми якось порозумѣти ся.

Але Цельнеръ думавъ, що вôнъ вôдкрывъ тыхъ якихсь иншихъ людей, и они не суть десь на якôйсь иншôй звѣздѣ, а таки мѣжь нами на земли, тôлько мы не можемо ихъ поняти, бо намъ не стає того свойства, яке они мають, они же мають деякѝ такѝ свойства, якъ и мы, и длятого можуть намъ объявляти ся. Мы маємо три розмѣры, т. є. довготу, ширину або грубôсть и высоту и маємо понятє о нихъ. Тѝ другѝ люде, назвѣмъ ихъ духами або страхами, мають ще и якійсь четвертый розмѣръ, котрого мы не маємо и не можемо єго длятого поняти. Коли отже духъ або страхъ робить щось въ тôмъ четвертôмъ розмѣрѣ, то для насъ стаєсь оно незвычайнымъ, непонятнымъ, чуднымъ, а для духа єсть оно зовсѣмъ звычайнымъ. Припустѣмъ, що були бы якѝсь такѝ люде, котрѝ мали бы лишь два розмѣры, довготу и ширину, то мы, люде о трохъ розмѣрахъ були бы для нихъ якимись духами. Подумаймо собѣ, що мы разложили бы на столѣ якійсь мотузокъ: люде о двохъ розмѣрахъ видѣли бы, що тамъ щось єсть, але не мали бы понятя, що то мотузокъ, бо вôнъ має вже грубôсть. Колибъ мы вôдтакъ пôднялн той мотузокъ въ гору, то для нихъ сталось бы тогди якесь чудо, они видѣли бы, що то щось, що було передъ ними, десь щезло. Такѝ самѝ вôдносины суть межи нами, людьми о трохъ розмѣрахъ, а людьми о чотирохъ розмѣрахъ, они и ихъ дѣла стають ся намъ незрозумѣлыми, непонятными, чудесами.

Коли бы дѣйстно були якѝсь такѝ люде о чотирохъ розмѣрахъ, то могли бы не одно таке зробити, чого бы мы не потрафили. Они могли бы н. пр. вывернути ґумилястичну кулю (бальоникъ) такъ, що середина прийшла бы на верхъ, а верхъ пôйшовъ бы до середины, и не розôрвали бы еѣ, чого мы, люде о трохъ розмѣрахъ, не могли бы зробити. Для насъ скляння баня, замкнена зô всѣхъ сторôнъ, була бы неприступна, а колибъ насъ хто въ таку баню замкнувъ, то мы не могли бы зъ неи выдобути ся. Для людей о чотирохъ розмѣрахъ було бы то инакше; они четвертымъ розмѣромъ могли бы дôстати ся до неи и зъ неи выйти не розбиваючи еѣ. Колибъ они пôднесли якійсь нашъ предметъ въ четвертôмъ розмѣрѣ, то той предметъ въ нашихъ очахъ десь бы щезъ, мы бы не знали, де вôнъ наразъ подѣвъ ся, и мы казали бы, що стало ся чудо. Цельнеръ надивившись отже на штуки Слядого, ставъ доказувати, що суть дѣйстно такѝ твари о чотирохъ розмѣрахъ, котрѝ помагають медіови всѣ тѝ штуки робити.

Припустѣмъ же теперь, що були бы дѣйстнѝ такѝ люде чи духи, то можна бы подумати собѣ два выпадки, або: 1 они мають лишь той четвертый розмѣръ, котрого мы не маємо, отже мы не знаємо нѣчого о нихъ, а они о насъ; або: 2) они мають, якъ и мы, три розмѣры и ще четвертый, котрого мы не маємо. Въ сѣмъ другôмъ выпадку могло бы знову такъ бути, що духи крутились бы помѣжь нами и не мали бы на насъ нѣякого вплыву, або коли бы мали якійсь вплывъ, то: 1) могли бы на насъ вплывати лишь въ трохъ розмѣрахъ, посувати, штуркати, пôдносити, але не могли бы завязати ґуза на звязанôмъ шнурку, насадити на дерево обручь не розрываючи єго и т. д. 2) могли бы насъ и предметы нашого свѣта уносити въ незнаный намъ свѣтъ четвертого розмѣру, могли бы вывертати порожнѝ кулѣ серединою на верхъ и т. д. Але зъ того выходило бы все таки, що свѣтъ тыхъ духôвъ мусѣвъ бы держати ся нашого, мусѣвъ бы разомъ зъ нашою землею обертати ся доокола нашого сонця и т. д. Колибъ духъ якій пристанувъ и вхопивъ зъ землѣ якійсь предметъ, то той предметъ мусѣвъ бы зъ скоростію чотирохъ миль на годину летѣти. Зъ того выходить дальше, що цѣлый свѣтъ духôвъ мусѣвъ бы бути вже зъ горы прикроєный до нашого, бо колибъ такъ не було, наставъ бы на земли великій переворотъ и то бы дѣяло ся не лишь десь колись и на потемки, але що хвилѣ и въ бѣлый день. *(К. б.)*

Емілією, въ дому Крайслєръ, въ котрою передъ двома мѣсяцями оженивъ ся. Дудзіньскій числить 28 а єго жѣнка 18 лѣтъ житя. Емілія покинула въ наслѣдокъ той сварки свого чоловѣка и замешкала при своѣй матери Павлинѣ Крайслєръ, вдовѣ по респіцієнтѣ. Дудзіньскій удавъ ся позавчора до мешканя своєѣ тещѣ при улици Торосевича (ч. 6) и стрѣливъ до тещѣ въ револьверу, уважаючи єѣ за троюдницю родинныхъ неспокоѣвъ. Стрѣлъ замѣсть тещѣ поцѣливъ Емілію, єго жѣнку, котра взялась боронити матѣръ. Дудзіньскій стрѣливъ ще чотири разы, однакъ за каждый разъ хибивъ а вôдтакъ люде єго прихопили. Жѣнку пострѣливъ вôнъ нехотячи въ руку, але рана тота легонька и не потягне за собою нѣякихъ наслѣдкôвъ. Увязненый Дудзіньскій признає ся, що мавъ намѣрене застрѣлити тещу, а жѣнку пострѣливъ лишь нехотячи.

— **Утопивъ ся въ муцѣ.** Въ Варшавѣ упавъ оденъ робôтникъ въ маґазинѣ парового млына зъ горѣшного поверха въ перегороду зъ мукою и — утопивъ ся. Секція выказала, що тѣло сильнои будовы було повне муки, въ волосю, въ носѣ, ухахъ, въ ротѣ, пролику, всюды повно муки, а жолудокъ пустый. Мікроскопъ показує муку навѣть въ найдрôбнѣйшихъ проводахъ вôддыховыхъ въ легкихъ.

— **Любовна траґедія.** Асистентъ хемічнои лябораторіѣ въ университетѣ берлиньскôмъ, 42-лѣтный дръ Бідерманъ, застрѣливъ минувшого понедѣлка свою 17-лѣтну любку Марґарету Маєрôвну, а вôдтакъ вôдобравъ житє и самъ собѣ выстрѣломъ зъ револьверу. Бідерманъ пôзнавъ Марґарету передъ кôлькома мѣсяцями и обоє полюбили ся обопôльно. Марґарета була дочкою машиністы въ двôрскôмъ театрѣ. Бідерманъ освѣдчивъ ся о єѣ руку, а батько дѣвчины згодивъ ся пôдъ условіємъ, що дръ Бідерманъ запише на Марґарету въ передслюбнôй интерцизѣ 30.000 марокъ. Бідерманъ попросивъ о 5 днѣвъ намыслу. Въ понедѣлокъ власне минавъ речинець. Вечеромъ того дня около годины 7 выпросилась Марґарета выйти зъ дому и заявила, що небавкомъ верне; самажь пôшла до мешканя Бідермана, въ котрого по годинѣ єѣ побуту тамъ гукнули два стрѣлы одинъ по другôмъ. Вывaжено дверѣ; коло канапы на пôдловѣ лежавъ у власнôй крови ще теплый трупъ дѣвчины, а на канапѣ лежавъ Бідерманъ также нежиный. Причина той траґедіѣ була мабуть така, що два старшй братя и мати Бідермана були противни тому подружю, уважаючи се за мезаліянсъ. Бідерманъ бувъ заручений вже зъ дочкою одного богатого якогось промысловця, однакъ пôзнавши Марґарету хотѣвъ зôрвати зъ давною нареченою. Того самого дня дôставъ вôнъ вôдъ вôтця першои своєѣ нареченои запрошенє на вечерокъ и се мабуть приспѣшило єго намѣръ самоубійства.

Зъ судовои салѣ.

(Убійники служницъ).

(Дальше.)

Дальшій свѣдокъ, кухарка Слухіна зôзнає, що Шнайдеръ и єѣ вабивъ на службу до якоись бароновои га ще й казавъ ѣй, щобы стереглась барона. Шнайдеръ каже, що вôнъ не хотѣвъ єѣ забити лишь выдурити вôдъ неѣ кôлька риньскихъ. — Свѣдокъ Штрайтъ властитель бюра раєня службы, каже, що Шнайдеръ прийшовъ бувъ до него 12 червня и хотѣвъ наймити служницю для якоись бароновои, але казавъ, щобы она заразъ забрала и свои рѣчи зъ собою. Пôдъ той часъ була въ бюрѣ служниця Тучекъ, але она не хотѣла ити, бо Шнайдеръ выдавъ ся ѣй пôдозрѣнымъ. — Про подôбный фактъ розказує также свѣдокъ Фехтеръ и каже, що Шнайдеръ сказавъ до него: коли знайдете дѣвчину то прийдѣть зъ нею, напемось вина. Свѣдокъ обѣцявъ ся, але Шнайдеръ вже бôльше не показавъ ся у него. Видко, несподѣвавъ ся, що Фехтеръ скаже, що прийде зъ дѣвчиною. — Служниця Томанъ розказує, що при кôнци мая чи зъ початкомъ червня прийшла була до одного бюра раєнь и тамъ застала Шнайдера, а той ставъ єѣ заразъ намавляти на службу до якоись бароновои за 16 зр. мѣсячно, але казавъ, щобы она заразъ забирала рѣчи и ѣхала зъ нимъ. Она не хотѣла брати заразъ рѣчей зъ собою, а коли ѣй Шнайдеръ сказавъ, що ще й треба буде ити черезъ лѣсъ, то єѣ взявъ страхъ и она не пôйшла.

Президентъ констатує, що Шнайдеръ въ часѣ межи 24 а 30 мая а вôдтакъ вôдъ 13 до 20 червня дуже пильно шукавъ за дѣвчатами а вôдъ конця мая до 13 червня сидѣвъ дуже тихо. Єсть здогадъ, що вôнъ бувъ въ тôмъ часѣ — якъ самъ въ протоколѣ зôзнавъ — скалѣченый въ ногу, мабуть черезъ Кляйнратôвну, коли єѣ убивавъ. Шнайдеръ каже теперь, що не бувъ скалѣченый а жѣнка обстає при тôмъ, що бувъ. Президентъ перервавъ на хвильку розправу, абы лѣкарѣ оглянули его, чи нема у него на нозѣ слѣдôвъ скалѣченя. Лѣкарѣ сконстатували, що нема.

Коли розправа наново розпочала ся, настала дуже важна хвиля, бо Шнайдеръ признавъ ся до убійства.

Прокураторъ звертає ся до Шнайдера и пытає: Скажѣть же менѣ, якъ выглядала та фляшинка, котру вамъ дала ваша жѣнка? Шнайдеръ: Була брунатна, зъ нікльовою закруткою. — Прокур.: А чи то, що въ нѣй було, пахло? — Шнайд.: Пахло рожами.

Президентъ: Я вамъ скажу, якого переконаня набравъ я зъ дотеперѣшнои розправы. Вы обоє ѣздили зъ Готванґерôвною и Цовфарôвною на село. Вы, Розаліє Шнайдеръ, держали дѣвчата, а вы, Францъ Шнайдеръ, душили ихъ. Вамъ треба було помочи жѣнки, абы васъ дѣвчата не подрапали. Вашъ оборонець скаже вамъ, що то вамъ нѣчого не поможе, коли вы будете такъ або сякъ говорити. (По хвили): Ну скажѣть же, чи такъ було, якъ я кажу? — Шнайдеръ: Моя жѣнка гôрша вôдъ мене. — През.: Чи такъ, чи нѣ? — Шнайдеръ (мовчить довгій часъ. Стоить затиснувши руки и лишь груди єму сильно ходять, якъ у чоловѣка, що боре ся самъ зъ собою и не знає, якъ має рѣшити ся). На конець говорить урываными словами: Такъ, она держала, а я затыкавъ ротъ. — През.: Отже то цѣла історія зъ фляшинкою неправда? — Шнайдеръ (рѣшучо): Не правда.

По переслуханю ще другихъ свѣдкôвъ, внесено до салѣ куферъ убитои Кляйнратôвнои и покликано вôтця убитои, огородника Фреша. Въ куфрѣ суть рѣчи Кляйнратôвнои и скринка зъ єѣ головою. Фрешь розповѣвъ, якъ вôнъ шукавъ за донькою, а вôдтакъ оглянувъ куферъ и рѣчи и признавъ, що то єго доньки. Мати Кляйнратôвнои, Анна Фрешь, (донька называла ся по матери), оповѣдає, що єѣ то дивувало, що донька довго не пише. Она написала листъ до неи до Вѣдня, але вôнъ вернувъ назадъ, бо єго не могли доручити. Тогди поѣхала она сама до Вѣдня шукати доньки. Президентъ завзывaє єѣ, щобы она оглянула рѣчи доньки. Дрожачою рукою бере нещаслива мати каждый шматокъ въ руки, а коли президентъ показує ѣй косу, то она пôзнає, що то волосє єѣ доньки. По хвили просить, щобы президентъ давъ ѣй то волосє на памятку. Президентъ обѣцявъ.

Дальше переслухано пекаря Люфа и его троє дѣтей, котрѣ пôйшли були въ лѣсъ на суницѣ (а було то въ червню, въ четверъ, коли дѣти пополудни не мали школы) и чули, якъ Кляйнратôвна кричала: Ратуйте люде, ратуйте! Дѣти прибѣгли заразъ до дому и переляканѣ оповѣли, що чули, якъ якась жѣнка кричала о помôчь. Люфъ пôйшовъ бувъ до свого сусѣда и розповѣвъ єму о тôмъ, але той сказавъ, що то мабуть стара 91-лѣтна божевôльна Віцельберґерова такъ кричала, и вôнъ вже длятого не йшовъ до лѣса.

Дальше переслухано шкôльну товаришку Кляйнратôвнои, Іосифу Кастенгоферъ. — Президент.: Пригадуєте собѣ, якъ выглядало волосє Кляйнратôвнои? — Свѣдокъ: Пригадую. — Президентъ показує ѣй косу и она признає, що то волосє Кляйнратôвнои. — Президент.: А пригадуєте собѣ, якѣ зубы мала Кляйнратôвна? — Свѣдокъ: Пригадую. Два зубы у неи выставало. — Президентъ выймає голову убитои и показує, що дѣйстно два зубы сильно выстають.

(Дальше буде).

Вѣсти епархіяльнѣ.

Арх. Львôвска.

Въ пропозицію на Урлѣвъ принятѣ оо.: *а)* въ тернѣ: 1) Іос. Бандира, 2) Сильв. Богачевскій и 3) Клим. Роснецкій а *б)* въ списѣ: Ив. Залескій, Волод. Шенкирикъ, Мих. Форись, Теод. Ковальскій и Іос. Фолисъ.

Увôльненый о. Григ. Кармелита вôдъ сотрудництва въ Стрѣлкахъ.

Введенѣ яко сотрудники: Ив. Гарматѣй въ Конюхахъ, Волод. Потучко въ Мостищи, Вас. Кузьмичь въ Доброводахъ, Волод. Кальба въ Бурштинѣ, Онуфр. Чубатый въ Залôзцяхъ новыхъ, Ив. Созаньскій въ Вербилôвцяхъ, Кар. Бутриньскій въ Пôдкамени, Ив. Садовскій въ Заваловѣ и Апол. Крохмалюкъ яко завѣдатель Збаража старого.

Консисторія вставила ся до Міністерства о системізованє сотрудництва въ Заваловѣ а до Намѣстництва о платню зъ фонда релігійного для приватного сотрудника въ Ратыщи.

Завѣдательства одержали оо.: Северинъ Наконечный сотрудникъ Лдзяного тамъ-же и Левъ Залужный сотрудникъ Небилова тамъ-же.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 29 сѣчня. Пôдчасъ специяльнои дебаты надъ закономъ о студіяхъ правничихъ заявивъ Міністеръ просвѣты, що не думає зовсѣмъ обмежати политичныхъ правъ сполученыхъ зъ степенемъ доктора. Пос. Морре ставивъ наглячє внесенє, щобы діюрністамъ въ цѣсарскихъ урядахъ побôльшити денну платню.

Дрездно 29 сѣчня. Король занедужавъ на инфлюенцу; запаленя нема нѣякого.

Кольонія 29 сѣчня. До Köln. Ztg. доносять зъ Петербурга, що ґен.-ґубернаторъ Гурко має приѣхати тамъ сими днями на довшій побутъ въ супроводѣ шефа ґен. штабу, официрôвъ зъ ґен. штабу и частію персоналу канцелярійного. Ходить чутка, що приѣде и Драґомировъ зъ штабомъ.

Берно (швайцарске) 29 сѣчня. Рада репрезентаційна приняла угоды торговельнѣ зъ Нѣмеччиною и Австро-Угорщиною, чимъ ратифікувала зъ швайцарскои стороны тѣ угоды.

Брукселя 29 сѣчня. Палата послôвъ приняла 68 голосами противъ 15 австро-угорску, а 76 голосами противъ 17 нѣмецку угоду торговельну.

Надôслане.

Рускои историчнои бібліотеки выдаванои пôдъ редакцією проф. Ол. Барвѣньского вийшовъ вже томъ XIV. Руина І. Гетьмановане Бруховецкого. Цѣна книгарска 1 зр. 40 кр. Хто набуває зъ попередными томами, може достати за 1 зр. 20 кр. Зъ І-го и ІІ-го т. Рускои историчнои Бібліотеки остало лише по 110 прим. Позаякъ друкарня, въ котрôй печатаєтся Руск. Ист. Бібліотека, наслѣдкомъ смерти властительки перейде имовѣрно въ иншѣ руки и я задля того мушу полагодити всѣ рахунки, прошу всѣхъ довжникôвъ поспѣшити зъ присылкою залеглостей а также пренумерати на томы XIII. и XIV. Хто бажає мати т. XIII и XIV. въ оправѣ, зволить прислати 3 зр. 10 кр. разомъ и на пересылку. Замовленя и грошѣ треба адресувати: Олександеръ Барвѣньскій. Львôвъ, улиця св. Миколая ч. 13, II.

Вôдвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

ИНСЕРАТЫ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.